

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava Fašizma 7

Poslovni broj: P-2055/2024-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Danijeli Mandekić Lerga, u pravnoj stvari tužitelja Ksenija Dimec iz Kostrene, Glavani 93/5, OIB 14487678458, zastupana po punomoćniku Josipu Puliću, odvjetniku iz Rijeke, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Račkoga 6, OIB 02535697732, zastupana po punomoćniku Anamariji Udiljak, odv. iz Zagreba, radi utvrđenja ništenosti, nakon održane glavne rasprave 15. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, tužiteljice i punomoćnika tuženika, zaključene uz primjenu odredbe čl. 335. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP), objavivši 24. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se nišetnom odredba članka 12.3. Ugovora o kreditu broj 9014360821 sklopljenog između parničnih stranaka dana 19. veljače 2009. koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,10% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn.“

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 929,06 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. ožujak 2009. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka

za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.037,41 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče počevši od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu parničnog troška u preostalom dijelu kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 18. prosinca 2024. navodi da su stranke zaključile dana 19. veljače 2009. Ugovor o kreditu broj: 9014360821 prema kojem je tuženik, kao kreditor, tužiteljici, kao korisnici kredita, odobrio kredit u iznosu od 134.400,00 eura. Člankom 12.3. ugovoreno je: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,10% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn.“ Tužiteljica je iznos od 7.000,00 kn (929,06 eura) platila na način da joj je isplaćen iznos kredita umanjen za navedeni iznos. Sporna odredba čl 12.3. ugovora kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe, te je unaprijed formulirana od strane tuženika, pa tužiteljica, kao potrošač, nije imala utjecaja na njezin sadržaj.. Tuženik tužitelju da uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik da nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Ova odredba da dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu potrošača te je samim time i ništetna. Tuženik prilikom obrade kredita da nije imao stvarnih troškova, te stoga naplate nekakve naknade za obradu kredita je u potpunosti neosnovana, te kao takva predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, koja je samim time i ništetna. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Predlaže usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

2. Tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev, istaknuo prigovor zastare, te navodi kako je ugovaranje naknada za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti).. Dodatno se ističe da Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 41. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi . Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 99. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 12.3 predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. O naplati predmetne naknade tužitelj da je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju jasno iskomunicirao da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora. Predlaže da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. Radi utvrđenja činjeničnog stanja proveden je dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, a osobito uvid u ugovor o kreditu, potvrda banke o naplaćenju ulaznoj naknadi-list spisa 96, te saslušanje tužiteljice kao stranke.

4. U postupku je odlučno utvrditi jesu li parametri na temelju kojih je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita bili predloženi tužitelju kao potrošaču na jasan i razumljiv način, a ne utvrđivati jesu li i u kojoj visini tuženiku zaista i nastali troškovi obrade kredita. Odlučno je utvrditi je li tuženik kao banka informirao tužitelja kao potrošača o toj ugovornoj odredbi na jasan razumljiv i primjeren način, te jesu li tužitelju kao potrošaču, eventualni troškovi banke transparentno predloženi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu.

5. U postupku je uvidom u presliku e-mala na listu spisa 96 utvrđeno kako je tuženik temeljem odredbe sadržane u članku 12.3 Ugovora o kreditu naplatio naknadu u visini od 7.000,00 kn 25. veljače 2009.

6. Sporno je je li odredba članka 12.3. među strankama zaključenog Ugovora ništetna ugovorna odredba .

7. Temeljem tako provedenih dokaza ocjena je ovoga suda da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom odredbe sadržane u članku 12.3. Ugovora o kreditu , sve na način pobliže naznačen u točki I. izreke.

8. Na temelju sadržaja spisu priležeće dokumentacije utvrđeno je;

da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita zaključili 19. veljače 2009. Ugovor o kreditu broj: 9014360821 prema kojem je tuženik, kao kreditor, tužiteljici, kao korisnici kredita, odobrio kredit u iznosu od 134.400,00 eura.

da je čl. 12.3. ugovoreno: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,10% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn.“

da je Ugovor o kreditu kako je to vidljivo iz sadržaja istog tipski, standardni ugovor tuženika,

da se o odredbi članka 12.3. među strankama zaključenog Ugovora nije pregovaralo te da tužitelj kao korisnik kredita i potrošač nije imao mogućnost utjecati na sadržaj predmetne ugovorne odredbe kako je to utvrđeno na temelju sadržaja iskaza tužitelja.

da iz sadržaja ugovorne odredbe nije razvidno koliko iznosi naknada, već je određena u postotku od iznosa kredita, odnosno naznačeno i kao najviši iznos za plaćanje (najviše 7.000,00 kn)

da tuženik nije dokazao (niti predlagao dokaze saslušanjem svjedoka) je li se o sadržaju te ugovorne odredbe pregovaralo, je li tužitelju pojašnjeno koji su to troškovi koji se banci podmiruju tom naknadom, već je tužitelj predložio saslušanje tužitelja na okolnost da se o toj ugovornoj odredbi nije pregovaralo.

9. Navedeni Ugovor o kreditu zaključen je 19. veljače 2009., pa se na sadržaj tog ugovora u pogledu primjene materijalno pravnog propisa glede pitanja jesu li su neke odredbe istoga nepoštene s obzirom na činjenice i okolnosti koje tužitelj iznosi u ovoj tužbi po ocjeni ovoga suda imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007, 125/2007; dalje ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tog ugovora.

10. Odredbom čl. 96 ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nedopuštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

11. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 96 st. 2 ZZP/07).

12. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 96 st. 4 ZZP/07).

13. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili

prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 98 ZZP/07).

14. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 99 ZZP/07).

15. Nadalje odredbom čl. 102 st. 1 ZZP/07 propisano je da je nepoštена ugovorna odredba ništava.

16. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (čl. 102 st. 1 i 2 ZZP/07).

17. Tuženik u ovoj pravnoj stvari u smislu odredbe čl. 96 st. 4 ZZP/07 nije dokazao da se je o naknadi za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, teret dokaza koje činjenice je ležao na istome.

18. U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – u nastavku teksta: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Polazeći od sadržaja odredbe čl. 1021. ZOO-a kao cijena kapitala propisana je samo kamata iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti bilo kakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

19. Po ocjeni ovoga suda nišetna je odredba ugovora o kreditu kojom je korisnik kredita obavezan tuženiku kao banci platiti jednokratnu novčanu naknadu i to prilikom prvog korištenja kredita, bez preciziranja i određivanja koji su to eventualni stvarni troškovi kredita koje tuženik kao banka naplaćuje odnosno koje pokriva tako ugovorenom jednokratnom naknadom a kako su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa, stranke dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a te kako su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a to u situaciji kao što je konkretna kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno koje to troškove banka ima i koje to svoje troškove naplaćuje iz jednokratne naknade, to je ugovorna odredba kojom tuženik kao banka i jača ugovorna strana prilikom prvog korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplaćuje novčani iznos prema Odluci o Tarifi, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorna odredba koja po ocjeni ovoga suda uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što znači da je navedena odredba u smislu odredbe članka 96. stavak ZZP, nepoštена, te u smislu odredbe članka 102. stavak 1 ZZP nišetna slijedom čega je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te odlučeno kao u točki I. izreke presude.

20. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba nišetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

21. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljачa ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

22. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, a da prethodno nije upoznao tužitelja na što se takva naknada odnosi, niti je o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude.

23. Tuženik nije s uspjehom osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a niti je tuženik dokazao da je tužitelju obrazložio na što se takva naknada odnosi.

24. Stav je ovog suda da tužitelj ima pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbe čl.12. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita. Imajući u vidu pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto na sjednici Građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2024. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, tužitelj ima pravni interes u konkretnom slučaju zahtijevati utvrđenje ništetnosti. Naime, tek pravomoćnošću odluke u ovom sporu, ako se utvrdi da je sporna ugovorna odredba ništetna, počinje teći zastarni rok zahtjeva za isplatu plaćene naknade

Konačno, valja ukazati da je obveza restitucije u slučaju ništetnosti propisana odredbom čl. 323 st. 1 ZOO-a, pa se obveza restitucije ne može promatrati odvojeno od ništetnost.

Valja ukazati na stav Županijskog suda u Rijeci izražen u odluci posl.br. GŽ-666/13, prema kojem zahtjev za povrat onoga što je dano na temelju ugovora koji je utvrđen ništetnim ne podliježe zastari jer bi ograničenje restitucije zastarom obezvrijedilo institut ništavosti koji je bezvremenski. Tako Županijski sud u Rijeci ističe da "utvrđenje (apsolutne) ništavosti ne podliježe zastari niti se samim protekom vremena ugovor može osnažiti, pa odluka suda ima samo deklaratoran značaj. Utvrđenje ništavim ugovora poduzima se, bez obzira na to predlaže li to stranka ili to čini sud po službenoj dužnosti, radi zaštite općeg interesa i stoga bi ograničavanje njegovih učinaka zastarnim rokovima za restituciju njegovih učinaka obezvrijedilo taj institut. Ništavost je, osim toga, sredstvo pomoću kojeg se sprječava pravno djelovanje učinaka ugovora koji je u suprotnosti prinudnim propisima. Pravna posljedica ništavosti u ovom slučaju da je jednostrana restitucija u dvostranoobveznom ugovoru vraćanjem u prijašnje stanje i ona se ne može vezati uz institut zastare. Kako je ugovor ništav, ne može se zahtijevati ispunjenje ugovorenih prestacija jer se smatra da ugovor nije niti

nastao, pa je onda takva posljedica posve razumljiva. U obzir dolazi samo jednostrana restitucija jer ugovor od samog početka ne proizvodi nikakav učinak i po njemu ne može doći do nikakvih davanja. Svaka ugovorna strana mora vratiti svojem sugovorniku ono što je od njega primila. Dakle, vrijedi pravilo o povratu u prijašnje stanje, koje se obzirom na prirodu restitucije kod ništavosti razlikuje od restitucije kod drugih obvezno pravnih instituta koji su ograničeni prekluzivnim i zastarnim rokovima. Ograničenje zastarom obezvrijedilo bi institut ništavosti koji je bezvremenski (na što upućuje i retroaktivno djelovanje kao jedno od bitnih obilježja). Ugovorne strane su znale (ili trebale znati) da su ugovorile nešto nedopušteno i da (vrijednost) prestacija ne može biti zadržana u njihovoj imovini, niti zbog digniteta druge ugovorne strane, niti zbog općeg interesa, koji je sastavnica ništavosti. Prihvaćanjem zastare za restituciju, s početkom tijeka od dana primitka stvari (novca), izostala bi faktična posljedica tog instituta koji upravo zbog sprječavanja nedopuštenih pojava sklapanja ništavih ugovora djeluje retroaktivno i bez vremenskog je ograničenja. Dakle, u slučaju ništavosti, koja djeluje (ex tunc) od trenutka zaključenja ugovora, restitucija je dio tog instituta, ne može se odvojeno od njega promatrati i ne može podlijeagati zastari."

25. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. izreke presude.

26. Tužiteljica u svom iskazu navodi da su joj novčana sredstva bila potrebna za kupnju zemljišta za izgradnju obiteljske kuće, te je zaključen ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka. S tim u vezi u poslovnici tuženika da je bila u dva navrata, prvi puta radi informiranja o uvjetima, a drugi put kada je donijela dokumentaciju koja je potrebna., Prisjeća se da je djelatnica banke ispred tuženika bila Tanja Kornjača. Nikakvih pregovora vezano uz sadržaj ugovora o kreditu nije bilo, a štoviše a da nije niti spomenuta odredba o plaćanju ulazne naknade prije potpisivanja tog ugovora. Naime, to zato jer kada je otišla na solemnizaciju ugovora kod JB te pročitala odredbe uočila je da se plaća naknada, a ona mislila da je to ona naknada koja se odnosi na troškove procjene nekretnine, a koju je već bila platila. Stoga je nazvala tu djelatnicu Tanju i pitala ju zašto se to navodi ako je već platila troškove procjene nekretnine, na što je ona rekla da je to nešto drugo, neka ne brine, i da će se za taj iznos umanjiti cjelokupni iznos kredita. Navodi da na zemljištu koje je kupljeno sredstvima ovog kredita je izgrađena obiteljska kuća u kojoj ja živi i danas sa svojom obitelji, te da se nikada nije iznajmljivala ni turistički ni dugoročno a niti je na toj adresi obiteljske kuće ikada bio prijavljen obrt ili pravna osoba u vlasništvu tužiteljice ili obitelji. Na upit pun. tužitelja je li kada je nazvala djelatnicu banke ista joj pojasnila na to se odnose ti troškovi odnosno što se točno pokriva tim novčanim iznosom i na što se odnosi, odg. da nije ništa već samo da ne brine, i da će se za taj iznos umanjiti iznos kredita. Na upit pun. tuženika odg. da je i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu obavljala posao suca i to građanski odjel, od 1998. Navodi da sudi u predmetima koji se odnose na tužbe u tzv. švicarac, a također i u postupcima protiv banaka, osim u predmetima u kojima je stranka tzv. ovdje tuženik. Navodi da je upravo ona otplaćivala kredit koji je predmet ovog postupka. Sa pojmom ništetnosti susrela se još na fakultetu. Od kada su počeli postupci po tužbama protiv banaka sudi i u takvoj vrsti predmeta među ostalim. Na upit pun. tuženika koji je razlog da je tužba za ništetnost tužiteljica ustala u prosincu 2024., iako je kredit otplaćen ranije, odg. da je imala puno obaveza i da se ovom predmetom mogla posvetiti tek u prosincu 2024.

27. Odredbom članka 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da pojam potrošač znači svaku fizičku osobu koja u ugovorima nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća ili profesije.

28. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/2022, 59/2023) u st 4. st. 1. točka 21. ZZP/22) propisuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (Nn 96/03 , dalje ZZP/03-a) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, bilo je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

29. Upravo iz iskaza tužiteljice kao stranke u ovom postupku, ovaj sud utvrđuje da je ugovor o kreditu sklopljen radi kupnje nekretnine radi rješavanja stambenog pitanja tužiteljice kao potrošača, dakle, da nije sklopljen u svrhu bavljenja zanimanjem i poslovnom aktivnosti tužitelja, te se po ocjeni ovog suda, tužiteljica može smatrati potrošačem u smislu odredbe ZZP/03-a.

30. Naime, status i pojam potrošača Sud EU određuje objektivno, što znači da ne ovisi o možebitnim konkretnim saznanjima predmetne osobe ili informacijama kojima ona stvarno raspolaže i funkcionalno, a to znači da se stranke trebaju promatrati s obzirom na njihovo svojstvo, odnosno njihovu funkciju, tako što treba ocijeniti pripada li sporni ugovorni odnos među djelovanja izvan okvira obrta, poduzeća i profesije. Stoga neosnovano tuženik osporava tužitelju status potrošača.

31. Odredbom čl. 7. st. 1 ZPP-a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Odredbom čl. 219 st. 1 ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

32. Odredbom čl. 10. st. 1 ZPP-a propisano je da sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati da se postupak provede bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova. Sud je dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku.

33. Kako se po osnovi povrata stečenog bez osnove, moraju vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, to je osnovan zahtjev tužitelja za isplatu sa zakonskom zateznom kamatom pobliže opisano kao u točki II. izreke ove presude sve pozivom na čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da je naknada tužitelju naplaćena 25. veljače 2009., tužitelj kamatu potražuje počevši od 1. ožujka 2009., a sud odlučuje u okviru odredbe čl. 2. st 1 ZPP-a u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku.

34. Odredbom čl. 458 st 1 ZPP-a propisano je da sporovi male vrijednosti, prema odredbama ove glave, jesu sporovi u kojima se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi svotu od 1.320,00 eura, pa kako je tužbeni zahtjev u ovoj pravnoj stvari usmjeren i na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i na zahtjev za isplatu, to osnovano tužitelj smatra da se ne radi o postupku u sporu male vrijednosti.

35. Tužitelju je temeljem odredbe čl. 154. stavak 1. ZPP-a priznat parnični trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku budući je u cijelosti uspio u sporu, i to imajući u vidu vrijednost predmeta spora (vrijednost boda 75), i to trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika), trošak pristupa na tri ročišta u iznosu od 150,00 eura svako (Tbr. 9.1 Tarife) , trošak sastava podneska od 5. veljače 2026. u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 8 toč. 1 Tarife) uvećano za pdv 25% (187,50 eura), kao i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eura, pristojbu za presudu u iznosu od 80,00 eura, odnosno parnični trošak u iznosu od 1.037,41 eura. Stoga je valjalo presuditi kao u točki II. izreke presude.

36. U preostalom dijelu zahtjev za nadoknadu parničnog troška kao previsoko postavljen, i budući da nije bio nužan za vođenje postupka, kao neosnovan, valjalo je odbiti i presuditi kao u točki III. izreke presude.

U Rijeci 24. srpnja 2026.

Sutkinja:

Danijela Mandekić Lerga

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Dna:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-33a40**

Kontrolni broj: **00f91-c29ec-699c1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.